

Որոշ խնդիրների մասին, որոնք խանգարում են Ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը

Միշուան Մինգու քոլեջ, Չինաստան, Կանգդինգ, Միշուան, Չինաստան

Բանալի բառեր. Շփոթմունք, Ժամանակակից գրականություն, Հետազոտություն, Միշարք խնդիրներ

Համառոտ. Ժամանակակից գրականությունն ժամանակների խորը զարգացման արդյունքն է, և այն նաև չինական գրականության զարգացման միտումի իրական պատկերն է: Հասարակության խորացող զարգացման և մտքի բազմաձևակության տենդենցի գալուստով մարդկանց ճանաչողական հայացքները, արժեքները, գաղափարները և այլ մտահղացումներն ակնհայտ փոփոխություններ են կրում: յուրաքանչյուր տեսակի նորաստեղծ գրականությունը կարող է ավելի լավ բավարարել նրանց (ընթերցողի, հետաքրքրվողի) ընթերցանության կարիքները: Ժամանակակից գրականության հետազոտությունն ու զարգացումը բախվում են բազմազան մարտահրավերների և դժվարությունների: Հետևաբար, այս աշխատությունը ուսումնասիրում և վերլուծում է ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանն անհանգստացնող մի շարք խնդիրներ տարբեր տեսանկյուններից և անխափան կապ է ստեղծում տեսական հետազոտության և գործնական բացահայտման միջև՝ արդյունավետորեն լուծելու բոլոր տեսակի խնդիրները, բարելավելու և օպտիմալացնելու ժամանակակից գրականության հետազոտության բոլոր ասպեկտները, որպեսզի նպաստի ժամանակակից գրականության հետագա զարգացմանը և ավելի լավ ցուցադրի ժամանակի արժեքը:

1. Ներածություն

Ժամանակների փոփոխության հետ մեկտեղ չինական գրականության ոլորտում նոր փոփոխություններ են նկատվում, և ավանդական գրականությունից դեպի ժամանակակից գրականություն անցումը հրամայական է դառնում: Գրականության բարեփոխումների համապարփակ առաջընթացի և խորացման

շնորհիվ ժամանակակից գրականության ոլորտը լի է փայլով և ծաղկունքով: Այնուամենայնիվ, նոր դարաշրջանում շուկայի փոփոխվող պահանջարկի և արևմտյան մշակույթի մշտական ազդեցության ներքո, ժամանակակից գրականությունը աստիճանաբար ներկայացնում է միջակության և մասնատվածության հատկանիշներ^[1]:

Ժողովրդական գրականությունը և զանգվածային գրականությունն աստիճանաբար դարձել են հիմնական (գլխավոր) գրականություն, իսկ համացանցային գրականությունը ծնունդ է առել: Չինական ժամանակակից գրականության հետազոտության և զարգացման համար անհրաժեշտ է համապարփակ, խորն ուսումնասիրություն և ժամանակակից գրականության հետազոտության առավել արդյունավետ որոշ խնդիրների լուծում, միաժամանակ հետազոտական ուղիների ուսումնասիրում, որը կխթանի և իր հետ կբերի ժամանակակից գրականության հետազոտության առավել ստանդարտացված, համապարփակ և գործնական արդյունքներ:

2. «Մարզինալացում» և «Մինոլոգիական մտածելակերպ»

3. «Մարզինալացում»

«Մարզինալացումը» ժամանակակից գրականության հետազոտության խնդիրներից մեկն է, որն հիմնականում պայմանավորված է ընդհանուր սոցիալական միջավայրով և ժամանակակից գրականության հետազոտության մեջ պետք է օբյեկտիվորեն քննվի, ռացիոնալորեն դիտարկվի և արդյունավետորեն լուծվի:

1980-ականներին ժամանակակից գրականությունը սերտորեն կապված էր իրական կյանքի հետ և կարևոր դիրք էր գրավում հասարակական կյանքում: Նույնիսկ մի հոդված կարող էր առանձնապես մեծ ազդեցություն ունենալ հանրության վրա՝ ստեղծելով մեծ թվով «մշակութային հերոսներ»^[2]: Տարբեր գրական ստեղծագործություններ խորապես ողջունվեցին հանրության կողմից: Որպես օրինակ վերցնենք «1978»-ը. Պեկինի համալսարանի չինական գրականության բաժինը ժամանակակից գրականության ոլորտում ընդունում էր ընդամենը 5-ից 6 ասպիրանտ, սակայն դիմորդների թիվը հասնում էր 600-ից 700-ի, մյուս համալսարաններում իրավիճակը մոտավորապես նույնն էր: Բազմաթիվ գերազանց դիմորդներ չինական մասնագիտությունն համարում էին առաջնային ընտրություն:

Անցյալ դարի համեմատ, կիրառական մասնագիտությունները դարձել են ուսանողների համար հանրաճանաչ մասնագիտություններ, իսկ չինական բաժին

դիմող ուսանողների թիվը զգալիորեն նվազել է: 1979 թվականին առաջին համարի տպաքանակը կազմել է 30,000 օրինակ: 1988 թվականին այն նվազել է մինչև 3000 օրինակ: Հետագա տարիներին այն մնացել է մոտ 2000 օրինակի սահմաններում: Այսինքն, շուկայական տնտեսության համապարփակ զարգացման և սոցիալական մթնոլորտի գնալով ավելի գործնական բնույթի հետ մեկտեղ, մարդիկ ավելի շատ հակված են կենտրոնանալ ուժեղ գործնականություն ունեցող առարկաների վրա, ավելի քիչ ուշադրություն են դարձնում հումանիտար գիտություններին, և «մարգինալացումը» շարունակում է ի հայտ գալ, ինչը որոշակի չափով խանգարում է ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը: Գիտնականները պետք է դիալեկտիկորեն դիտարկեն ժամանակների զարգացումը, հումանիտար գիտությունները, խորացնեն հումանիտար գիտությունների զարգացման ներկա իրավիճակի ըմբռնումը, միաժամանակ դրականորեն արձագանքեն և վերաիմաստավորեն հումանիտար գիտությունների դերը ժամանակակից սոցիալական զարգացման գործընթացում, չափազանց մեծ նշանակություն չտան անցյալի հումանիտար գիտություններին, չհետևեն այսպես կոչված նորաձևության չափանիշներին, ձգտեն իսկական երկարատև էթոսի, հեռու մնան փողի պաշտամունքից և սովորեն խորհրդածել իբրև գիտնական:

4. «Մինոլոգիական մտածելակերպ»

«Մինոլոգիական մտածելակերպի» խնդիրը նույնպես խանգարում է ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը: Ինչ վերաբերում է վերոնշյալին, ապա նրա չափանիշը լիովին չի կորել, և «սինիզացումը» կարելի է համարել ժամանակակից գրականության չափանիշներից մեկը:

Չնայած ժամանակակից գրականության իրականության և օրգանական կապի առկայությանը, ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը ներկայումս չափազանց մեծ ուշադրություն դարձնելը հանգեցնում է նրան, որ ի սկզբանե կենդանի տարբեր գրական երևույթներ դառնում են ձանձրալի տեսական գիտելիքներ: Փոխարենը, որ համապատասխան գրական երևույթների գեղագիտական մեկնաբանության վերլուծության վրա հիմնված նուրբ և մանրակրկիտ ուսումնասիրություններ կատարվեն, տեղի է ունենում օտարերկրյա գրականության հետազոտական գաղափարների կույր ընդօրինակում և օտարերկրյա գրականության հետազոտական փորձի պատճենում: Մինոլոգիական ձեռքբերումները դիտարկվում են որպես ժամանակակից գրականության ուսումնասիրության կարևորագույն մաս՝ անտեսելով բնօրինակի ակադեմիական հիմքերը^[3]: Սա ժամանակակից

գրականության հետազոտության մեջ առաջացնում է որոշակի կուրություն, որն էլ կոչվում է «սինոլոգիա»:

Ինչ վերաբերում է արտասահմանյան սինոլոգիային, ապա տարբեր ստեղծագործական գրվածքները հազվագյուտ չեն, ինչը որոշակի չափով կարող է օգնել ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը: Սակայն ակադեմիական հիմքը, ակադեմիական ուղին և հետազոտական դրդապատճառը տանը և արտերկրում ճիշտ նույնը չեն, ներառյալ խնդրի գիտակցությունը և մտածողության ձևը: Ներքին ժամանակակից գրականության ուսումնասիրության մեջ գիտնականները չպետք է ոչ կույր կերպով պաշտեն, ոչ էլ ամբողջությամբ պատճենեն արտասահմանյան սինոլոգիայի բովանդակությունը: Որպես օրինակ վերցնելով «ընդօրինակման գրականությունը», այն չի կարող դիմանալ մանրակրկիտ ուսումնասիրության և կրկնվող մտորումների, և չունի համամասնության և պատմության ուժեղ զգացում:

Սակայն դա չի նշանակում, որ սինոլոգիան բարձր արժեք չունի: Գիտնականները պետք է ուժեղացնեն իրենց հետազոտություններն արտասահմանյան սինոլոգիայի վերաբերյալ, սկսեն Չինաստանում ժամանակակից գրականության հետազոտության զարգացման իրողությունից, համապատասխանաբար դասեր քաղեն և օգտագործեն արտասահմանյան սինոլոգիան, խուսափեն «սինոլոգիական մտածելակերպի» խնդրից և ապահովեն, որ ակադեմիական հետազոտությունը լինի ավելի ստանդարտացված՝ միաժամանակ լի կենսունակությամբ^[4]:

5. «Գաղափարական պատմության տենդի» հարցը

Որոշակի առումով գրականության պատմությունը սերտորեն առնչվում է պատմությանը, և ժամանակակից գրականագիտությանը բնորոշ «պատմական ջերմեռանդության» խնդիրը չի կարող անտեսվել: Սակայն սա չի նշանակում, որ պետք է պաշտպանել «մաքուր գրականությունը»:

Ժամանակակից գրականության ուսումնասիրության մեջ անհրաժեշտ է հաշվի առնել քաղաքական, գաղափարական, գրական և մտավորական պատմության նման գործոններ: Խոսքը ոչ թե հակադրության, այլ ժամանակակից գրականության ուսումնասիրության մեջ «պատմական ջերմեռանդության» երևույթի խորը մտորման և մանրակրկիտ վերլուծության մասին է, որպեսզի ամրապնդվի ժամանակակից գրականության հիմքը:

Ժամանակակից գիտության խորացմանը զուգահեռ, առարկաների միջև սահմանները խախտվել են, և միջդիսցիպլինար ինտեգրումը գնալով ավելի ակնհայտ է դառնում: Գիտնականները մեծ կարևորություն են տալիս միջդիսցիպլինար

հետազոտություններին: Ժամանակակից գրականությունը սերտորեն կապված է սոցիալական բարեփոխումների, քաղաքականության և գաղափարախոսության հետ: Գիտնականները պետք է բազմակողմանիորեն և համակարգված ըմբռնեն քաղաքական պատմության և գաղափարական պատմության զարգացման համատեքստը: Նրանք կարող են արդյունավետորեն օգտագործել գաղափարական պատմության հետազոտության ձեռքբերումները՝ շարունակաբար ընդլայնելով գրականության պատմության հետազոտության խորությունը, տեսանկյունը և մակարդակը, և անընդհատ հարստացնել ու խորը մեկնաբանել գրականության պատմության բովանդակությունը:

Բացի այդ, անկախ ժամանակակից հասարակության փոփոխություններից, ժամանակակից գրականության հետազոտության բոլոր ասպեկտները պետք է հիմնվեն «գրականության» վրա: Անհրաժեշտ է ճիշտ ըմբռնել գրականության և գաղափարախոսության միջև հարաբերությունն ու տարբերությունը, մեծ կարևորություն տալ գրականության հետազոտության հիմնական բնութագրերին: Չպետք է կույր կերպով փորփրել, ուսումնասիրել և վերլուծել որևէ գաղափար կամ մակարդակ, և անտեսել ժամանակակից գրականության հետազոտության կենտրոնական կետերը, ինչպիսիք են գրական ըմբռնումն ու գեղագիտական վերլուծությունը^[5]:

Օբյեկտիվորեն դիտարկելով՝ գիտնականները պետք է խորը վերլուծեն «պատմական ջերմեռանդության» խնդիրը, միաժամանակ ուշադրություն դարձնելով առարկաների միաձուլման հավասարակշռվածությանը, համապարփակ վերլուծությանը և մանրակրկիտությանը: Անհրաժեշտ է ուսումնասիրել ժամանակակից գրականության հետազոտության իրական իրավիճակն ու թերությունները, ժամանակակից գրականության հետազոտության բարձր մակարդակում մտածելով՝ ուսումնասիրել գրականության և գաղափարախոսության համադրության իրագործելիությունը: Անկախ նրանից, թե մտավորական պատմության, գրականության պատմության միջոցով, թե պատմության մեկնաբանության միջոցով՝ անհրաժեշտ է հիմնվել գրականության վրա:

Ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությունը լիովին չի հեռանում մտքերի պատմությունից, սակայն այն չպետք է իր ուշադրությունը տեղափոխի մտքերի մակարդակի վրա: Փոխարենը, այն պետք է տարբեր պատմական համատեքստերը դիտարկի որպես մեկնարկային կետ, մանրակրկիտ ուսումնասիրի ժամանակակից գրականությունը տարբեր մակարդակներում, բացի նոր հետազոտական ոլորտներ և երևույթների միջոցով ավելի լավ տեսնի ժամանակակից գրականության զարգացման բնույթը:

6. «Համամշակույթի» հետազոտական միտումը

Վերջին տարիներին մշակութային հետազոտությունների խթանումը գնալով ավելի է ակտիվանում: Հիմնվելով ժամանակակից գրականության տարբեր հոդվածների և մշակութային հետազոտությունների սերտ կապի վրա՝ որոշ համալսարանների չինական բաժիններ կոչվում են սոցիոլոգիայի և մշակույթի բաժիններ, և ժամանակակից գրականությունը հակված է «համամշակութային» հետազոտության^[6]: Մասնավորապես, մշակութային հետազոտությունները կարող են ավելի լավ ձևավորել ժամանակակից գրականության հետազոտության նոր աշխարհ, մշակութային հետազոտությունների տարբեր մակարդակների, քննադատականի միջոցով, կատարելագործել առկա առարկայական համակարգը, լրացնել ժամանակակից գրականության ուսումնասիրության մեջ գործող թերությունները, կենսունակություն հաղորդել առարկայի զարգացմանը, գրականության հետազոտության արդյունքներն ավելի բազմազան դարձնել: Սակայն ժամանակակից գրականության հետազոտությունը հեշտությամբ ենթարկվում է «մշակույթով հագեցվածության» խնդրին:

Ինչ վերաբերում է մշակութային հետազոտությանը, ապա այն մոտավորապես հիմնված է սոցիալական առարկաների վրա, և նրա հետազոտական դրդապատճառը կապված է իրատեսական պահանջների հետ: Այն կենտրոնանում է բոլոր տեսակի նորաձև մշակույթի վրա և ունի մտահոգության մեծ շրջանակ: Հետազոտական մեթոդները և հետազոտական կոնվենցիաները հաստատուն չեն, և հետազոտության մեջ բոլոր տեսակի խնդիրների լուծումը խորապես կապված է իրականության հետ: Այլ կերպ ասած, տարբերություն կա մշակութային հետազոտությունների միջև, որոնք կենտրոնանում են հետազոտության և քանակական ինդուկցիայի վրա, և հումանիտար հետազոտությունների, հատկապես՝ գրականագիտության միջև:

Մշակութային հետազոտությունը հիմնված է նաև ժամանակակից «հակաէսենցիալիզմի» մտքի միտման վրա, որը գրականության սահմանը կդարձնի անորոշ և ընդարձակ, և հիմնարար տարբերություն ունի գրականագիտության հետ: Եթե գրականագիտությունը չափազանց շատ է ներգրավված գրականության ոլորտում, ժամանակակից գրականության հետազոտության ուշադրության կենտրոնը կփոխվի «գրականությունից» դեպի «մշակույթ»^[7], ինչի արդյունքում ժամանակակից գրականության «համամշակութային» հետազոտական միտումն աստիճանաբար ակնհայտ կդառնա, գրականության հետազոտությունը կդառնա դատարկ, և կհայտնվեն որոշ հրատապ խնդիրներ:

Գիտնականները պետք է համապարփակ վերլուծեն երկու մակարդակի

հետազոտական գրականությունը, մշակույթը, օբյեկտիվորեն դիտարկեն «մշակույթով հագեցվածության» հետազոտական միտումը, ճշգրիտ ըմբռնեն գրականագիտության, մշակութային հետազոտությունների, սահմանների և ժամանակակից գրականության հետազոտության ուղղության, միտումների և ծանրության կենտրոնի միջև հարաբերությունները, բազմամակարդակ ուսումնասիրեն մշակութային հետազոտության ազդեցությունը ներկայիս գրականության ոլորտի վրա, օպտիմալացնեն, բարելավեն ժամանակակից գրականության հետազոտության յուրաքանչյուր օղակ, խուսափեն «մշակույթով հագեցվածության» խնդիրներից, որպեսզի հետազոտությունը հասցնեն ավելի բարձր փուլի:

7. «Արդիականության» գերմեկնաբանությունը.

Ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությանը խանգարող խնդիրը ներառում է նաև «մոդեռնիզմի» գերմեկնաբանությունը: 1990-ականներից ի վեր ժամանակակից գրականության ուսումնասիրությունը շարունակաբար առաջ է ընթանում, և հարակից քննարկումներն անվերջ են ի հայտ գալիս, սակայն դրանց մեծ մասն ընդունել է «մոդեռնիզմի» հայեցակարգը կամ նույնիսկ ուղղակիորեն «մոդեռնիզմը» վերցրել է որպես խոսույթի հիմնական հեռանկար:

Չնայած հայեցակարգին, բովանդակության մոդեռնիզմին և միասնական տեսակետի բացակայությանը՝ մոդեռնիզմի ըմբռնման գործնական կիրառումը նույնպես տարբեր է, և մոդեռնիզմի հարակից ակադեմիական երկխոսությունը դառնում է անորոշ, «մոդեռնիզմի» հարցի «չափից ավելի» բացատրությունը նպաստավոր չէ ժամանակակից գրականության հետագա ուսումնասիրության համար, սակայն «մոդեռնիզմի» հետազոտական արդյունքները չեն կարող անտեսվել, հետազոտության և զարգացման լայնությունը, ընդլայնելով գրականությունը որպես ուսումնասիրության ոլորտ, կարող է օգտագործել թարմ հեռանկար, նայել, վերլուծել բոլոր տեսակի գրական երևույթները, համակարգված ուսումնասիրել գրականության պատմության զարգացման վրա ազդող տարբեր արտաքին գործոնները:

Ժամանակակից գրականագիտության մեջ գիտնականները պետք է բազմամակարդակ և բազմակողմանի ուսումնասիրեն «մոդեռնիզմի» չափից ավելի մեկնաբանության խնդիրները, լիովին ուսումնասիրեն գրականագիտության ոլորտում «մոդեռնիզմի» ներկայումս ի հայտ եկած երևույթները, մանրամասն ըմբռնեն առարկայական տեսությունը, դարաշրջանի համատեքստը, ուսումնասիրության օբյեկտի միջև հարաբերությունները, խորը վերլուծեն երեք միաձուլման մեթոդները, ռազմավարությունները, ներառյալ «մոդեռնիզմի» մեկնաբանության սահմանները: Այնուհետև, հաշվի առնելով ժամանակակից գրականության հետազոտության

ներկայիս առանձնահատկությունը, չափավորության սկզբունքը պետք է կիրառվի «մոդեռնիզմի» մեկնաբանության յուրաքանչյուր օղակում՝ հիմնարարապես կանխելով գերմեկնաբանությունը և խթանելով «մոդեռնիզմի» մեկնաբանության ավելի ստանդարտ և գիտական մոտեցումը^[8]:

Միևնույն ժամանակ չի կարելի ժամանակակից գրականության տեսությունը բացատրել հաստատուն «մոդեռնիզմի» հայեցակարգով, կամ պարզապես օգտագործել «մոդեռնիզմի» գիտելիքը ժամանակակից գրականության պատմությունն ինտեգրելու համար: Անհրաժեշտ է հարստացնել գրականությունը, արդյունավետորեն լուծել տարբեր խնդիրներ և հիմնարարապես բարձրացնել ժամանակակից գրականության հետազոտության արդյունքները:

8. Եզրակացություն

Ամփոփելով՝ ժամանակակից գրականության հետազոտությունն ու զարգացումն հեռանկարային նշանակություն ունեն: Գործնականում, մտորման, դասակարգման, վերլուծության միջոցով ամփոփվում են ժամանակակից գրականության հետազոտության բոլոր տեսակի խնդիրները՝ համադրելով ժամանակակից գրականության հետազոտության պահանջները, ինչպես նաև հիմնական ուղղությունը և ազդեցության գործոնները:

Նորարարության հիման վրա շարունակաբար ամրապնդվում և բարելավվում են ժամանակակից գրականության հետազոտության արդյունքները, տարբեր ուղիներով ընդլայնվում է ժամանակակից գրականության հետազոտության լայնությունը, խորությունը և շրջանակը՝ համապարփակորեն խթանելով գրականության զարգացման գործընթացը և միաժամանակ ներկայացնելով ժամանակակից գրականությանը բնորոշ նոր լուսավոր կետեր:

Ծանոթագրություններ

[1] Վանգ հե. «Թվային հումանիզմ» ուղղվածությամբ ժամանակակից չինական գրականության հետազոտություն. խնդիրներ և մեթոդներ [J]. Գրականության տեսություն և քննադատություն, 2020, (2): 33-38

[2] Չեն Յինձյաո. Հետազոտություն չինական լեզվի և գրականության ժամանակակից վերափոխման վերաբերյալ - լեզվի և գրականության ժամանակակից կառուցման վերաբերյալ. լեզվական շարժում և ժամանակակից չինական գրականության վերահետազոտում [J]: Չինական շինարարություն, 2020, (7): 81-81

- [3] Յան Ցինսյան. Տեսական մտածողություն ժամանակակից գրականության հետազոտության մի քանի հիմնարար հարցերի շուրջ [J]. Չինական ժամանակակից գրականության հետազոտական շարք, 2019, (12): 30-42
- [4] He Changsheng, Huang Yunxia. «Ձևի» կառուցումը ժամանակակից չինական գրականության մեջ. ուսումնասիրություն «հոգու» «աշխարհի» «ձևի» վերաբերյալ [J]: Jiangxi Normal University-ի ամսագիր (ՓԻԼԻՍՈՓԱՅՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ), 2019, 52 (3): 40-48
- [5] Լի Ցզյանջուն. Որտե՞ղ է «արդիականության» ելակետը՝ «պատմությունն» ու «մտածողությունը» չինական գրականության ժամանակակից վերափոխման ուսումնասիրության մեջ [J]: Ցիչուն համալսարանի ամսագիր, 2019, 41 (1): 96-100
- [6] Վան Ռուֆի. Մշակութային միտումները նոր դարաշրջանում և ժամանակակից չինական գրականության ուսումնասիրություն [J]. Հանրագիտարան ֆորումի էլեկտրոնային ամսագիր, 2019, (5): 723-723
- [7] Մա Յին. Ժամանակակից և ժամանակակից չինական գրականության ներկա իրավիճակի և զարգացման ուղղության հետազոտություն [J]: Գրական կրթություն (2), 2017, (5): 36-37
- [8] Մա Չենչժաո, Վան Չեն: Մտորումներ Չինաստանում ժամանակակից գրականության հետազոտության պատմության և ներկա իրավիճակի վերաբերյալ [J]: Գրական կյանք · գրականության տեսություն, 2016, (4): 15-15

Բովանդակություն

1. Ներածություն.....	1
2. «Մարգինալացում» և «Մինոլոգիական մտածելակերպ».....	2
3. «Մարգինալացում».....	2
4. «Մինոլոգիական մտածելակերպ»	3
5. «Գաղափարական պատմության տենդի» հարցը.....	4
6. «Համամշակույթի» հետազոտական միտումը.....	6
7. «Արդիականության» գերմեկնաբանությունը.....	7
8. Եզրակացություն	8
Ծանոթագրություններ.....	8